

BİR ŞAİRİN ARDINDAN: KALBİN ELEM GÜNLERİ

Ayça Örer*

İnsan acımasız. Önce kendini, sonra karşısındakini düşünüyor. O yüzden belki, Gülten Akın'ı anlatırken, onu ilk şiirlerinin bizde bıraktıklarıyla anıyoruz. Onunla geçtiğimiz yollar, onunla başlanan aşklar, onun dizelerinde verilen kararlar. Şimdi hüküm süren kuraklık ikliminin de buna etkisi var. Şairler gidince, bizim yerimize konuşacaklar da tükeniyor sanki. Gülten Akın'la beraber gençliğimizin de yasını tutuyoruz.

Teybin sesini açıyorum, Grup Yorum doluyor içeri, "Büyü de baban sana". Tok ses hikâyeyi anlatan sesiyle söylemeye devam ettikçe, sözler de manaya bürüyor, "Acılar alacak, yokluklar alacak". Kısa sürede şarkının sözlerinin aslında şiir olduğunu, Gülten Akın'ın kaleminden çıktığını, zaten şairin oğlunu beklediği cezaevi kapısındaki günlerinden geriye, 42 Gün adında bir kitabının kaldığını öğreniyoruz:

* Gazeteci, yazar. aycaorer@gmail.com

“Kardeş benim ölüp ölüp dirildiğimi
 Şimdi dıştala sen umursama
 Bugün benim başımdaki ağrı
 Yarın senin de başında”

Uzun bir ömür, şairin, yazarın belki de en kıymetli, en talihsiz sermayesi. Kıymetli çünkü, zamanla beraber değişen şeylere yazdıklarınız da eşlik ediyor; talihsiz çünkü değişmeyen şeyler sırtınıza bir yük, içinize bir ağrı.

Yıllar önce gezdiğiniz yerlerin tozunu şöyle silkeliyorsunuz kâğıda:

“Okşadın düzledin dağları
 Biçtin dağıttın yelleri
 Güzel dost çılgın yörük
 Bir yol da bize uğra”

Yıllar sonra dünyanın çekildiğiniz bir köşesinden şöyle sesleniyorsunuz sizden bir dize olsun bekleyenlere:

“Beni sorarsan,
 Kış işte
 Kalbin elem günleri geldi
 Dünya evlere çekildi,
 İçlere, dışarı yaseminle gül arasında
 Dağların mor baharıyla
 Sis arasında denizle göl arasında
 Yanımda kediler, kuşlar
 Fikrimden dolaşıyorum”

Nereye giderseniz gidin, hangi hale ayna tutarsanız tutun, beraberinizde sizden bir satır bekleyenler.

Gülten Akın, bu uzun mesaiyi 4 Kasım 2015'te tamamladı. 1933'te Yozgat'ta doğup, ondan sonra çeşit çeşit kentlerde gezip, en sonunda yine Ankara'ya gelmişti. Hayatına ancak kısaca değinsek şöyle deriz:

“Ankara Hukuk Fakültesi’ni bitirdikten sonra kaymakam eşi Yaşar Cankoçak’la beraber 1956’dan itibaren Anadolu’nun çeşitli kentlerinde görev yaptı. Gevaş, Alucra, Gerze, Saray, Kumru. Eşi 'efsane kaymakam' olarak anılırken, o şiirleri dergilerde yayınlanan bir şair olmuştu. 1972’de Ankara’ya geri döndü, Türk Dil Kurumu Derleme ve Tarama Kolu’nda çalışmaya başladı. Kültür Bakanlığı Yayın Danışma Kurulu üyeliğinde bulundu. İnsan Hakları Derneği, Halkevleri, Dil Derneği’nin kurucularından.”

Bütün bu işler arasında yazdığı şiirler, kuşaklar boyu insanların her haline yetti. Sözüünü “hık” diye yutan kadınların perdesini de şiiriyle araladık.

Siyah saçlarını urgan zanneden, perçemlerini ok gibi kullananların kırılğan dünyasını yıkarak girdi hayatımıza. Hele bir gözaltına alıniverin, o saç nasıl düşman size. Bir şiir değil de, bir öğüt gibi okuyunca, asla onun gibi söyleyemeyeceğimiz bir nasihatın ferahlığına kavuştuk:

“Kestim kara saçlarımı n'olacak şimdi
 Bir şeycik olmadı -deneyin lütfen-
 Aydınlığım deliyim rüzgârlıyım^{[L] [SÉP]}
 Günaydın kayısıyı sallayan yele
 Kurtulan dirilen kişiye günaydın
 Şimdi şaşıyorum bir toplu iğneyi^{[L] [SÉP]}
 Bir yaşantı ile karşılayanlara
 Gittim geldim kara saçlarımdan kurtuldum”

Şiirleri hayatın her durağına bir not. Dize dize ilerleyebiliriz.

“Halktan soluklar alınır” diyor, meydanlara koşanlara.

Çarşıya çıkanlara, “Dünyalık şeylere dünyanın parası gerek.”

“Şiirimiz kente yalınayak girecektir”, ümitsizlere.

Ölenlere, “büyü de baban sana idamlar alacak.”

Aidiyetsizseniz, “Dünyada Fransa diye bir ülke yokmuş da/ Fransızmışım gibi dolaşıyorum.”

Vedalaşamayanlara, “Dedem öldüğünde/Yüz sürerek ayaklarına/Vedalaşmıştı ninem”

Susamayanlara “Sözlerin bumerang gibi/döner yaralarsa seni/ağzın dilin gereksizdir/susarsın”

Aşıklara, “Sen Leyla değilsin” dedi Mecnun/kavuştuğu andı/çıldırılmış sanıldı.

Anlamayanlara, “aynı dili konuşuyor/ aynı dilde konuşmuyoruz”

Ve mültecilere, “Her mültecinin içinde bir gül ağacı boylanır.”

Hangi aşka, hangi öfkeye, hangi kaygıya, hangi coşkuya dizesi yok ki? Gerçekten, okurken, okur olmak yavanlığıyla kifayetsiz kalıyor sonunda insan. Elde kitaplar, içte sızıyla soruyoruz şimdi, ya bu şiirleri ne yapalım?

Sonra, Gülten Akın gitti dostlar. Sonra, hikâyemizin sesi kısıldı. Sonra Kasım geldi, şairini şiirinin kehanetiyle götürdü, diyecek başka ne var ki?

“Hiçbir iktidarı sevmesem de

Sobanın iktidarında

Çarpışa çarpışa nasılsa

Büyüeyebilen kızlar

Uslu, sakın, ölümü bekliyorlar

Yaşlılık

Dev mi oldular, başkaları
Üstüne üstüne gelip korkusuz
Güçlerini deniyorlar”